

Ιστορίες ενός Μπάρμαν (1)

Νίκος Κουφόπουλος

Την μια Κυριακή, μια... κουβέντα στη Βαβυλωνία.

Την άλλη έμμετρα σχόλια... σοβαρά και αστεία.

Ή ο μπάρμαν θα μας λέει καμιά ιστορία...

Ο Μπάρμαν

Ανοιξε ξεκλειδώνοντας τη βαριά ξυλινη πορτα του μαγαζιου...

Γυρισε την ταμπελιτσα που εγραφε κλειστο στην άλλη πλευρα.

Ανοιχτο.

Ηταν νωρις ακομα.

Επρεπε να τακτοποιησει το μαγαζι.

Να ετοιμασει τη μπαρα.

Μαλλον δεν θα εχει πολυ δουλεια σημερα, σκεφτηκε.

Τοτε του ηρθε η ιδεα να γραψει. Να γραψει για αυτα που τοσα χρονια ειχε δει, ειχε ακουσει και ειχε ζησει δουλευοντας πισω απο μπαρες.

Για τους ανθρωπους της νυχτας.

Θα ενδιαφερον ομως κανεναν, σκεφτηκε.

Και επισης, γνωριζει και αυτος αυτο που γνωριζουν ολοι: οτι οι πιο πολλοι μπάρμεν λενε και πολλα ψεματα και... μαλακίες.

Αυτος ομως δεν θα εγραφε σιγουρα ψεματα.

Βεβαια αυτο θα το ηξερε μοναχα αυτος.

Οι αλλοι, ή καποιοι απο τους αλλους τελος παντων, θα σκεφτονταν οτι και αυτος είναι ενας μπαρμαν σαν τους αλλους που γραφει ψεματα και λεει μαλακίες.

Ομως, η ζωη θελει ρισκα.

Το αποφασισε.

Θα γραψει μικρες ιστοριες.

Μια σελιδα ενός βιβλιου η καθε μια.

Θα τις δημοσιευσει αρχικα στο περιοδικο που παλιοτερα εγραφε για αλλα πραγματα, και οταν γινουν πολλες, θα τις εκδοσει σε βιβλιο.

Χαμογελασε με αυτην του την σκεψη, και για να κλεισει η

συμφωνία με τον εαυτό του, έβαλε ένα σφηνακι παλιο ουισκυ και το ήπιε σιγα-σιγα απολαμβάνοντάς το.

Ο Θωμάς

Ανοιξε η πορτα, και ο θωμας μπηκε στο μαγαζι.

Ο θωμας είναι γυρω στα σαρανταπεντε.

Δυο χρονια τωρα, την ιδια παντα ωρα. Εφτα με εφτα και μιση το απογευμα.

Ο διαλογος ακριβως ο ιδιος:

-Καλησπερα.

-Καλησπερα θωμα.

Ο μπαρμαν του ετοιμαζει το τσαι του. Χειμωνα καλοκαιρι, τσαι.

Το παει στο τραπεζι.

-Τι κανεις θωμα;

-Καλα. Εσυ; Τι νεα;

-Ησυχα.

Μια δυο φορες μιλησαν και λιγο πιο πολυ.

Ο θωμας καποτε ειχε ανοιξει ένα ψιλικατζιδικο. Το κρατησε τρια χρονια. Δεν πηγε καλα. Το εκλεισε.

Αυτά...

Δεν ειχε κατι άλλο να πει για τη ζωη του.

Καθόταν κανα δυο ωρες σιωπηλος και επινε το τσαι.

Μετα γυρνουσε, όπως του ειπε, σπιτι.

Λιγο τηλεοραση και μετα υπνο.

Εμενε ακομα με τη μανα, τον πατερα του και δυο πιο μεγαλα αδερφια του. Μια αδερφη και έναν αδερφο.

«Ρε μπαγασα θωμα», σκεφτηκε καποιο βραδυ ο μπαρμαν να του πει, με μια διαβολικη διαθεση πειραχτηριου, «εσυ νομιζεις ότι ζεις τωρα;».

Φυσικα δεν μπορουσε να πει κατι τετοιο, και χαμογελώντας, έβαλε ένα σφηνακι παλιο ουισκυ και αρχισε να το πινει σιγα-σιγα απολαμβάνοντάς το.

Ο Γιάννης, ο Μαρτυριάρης

Η πορτα ανοιξε και ένα ζευγαρακι ρωτησε ευγενικα αν προλαβαιναν να πιουν ένα ποτο.

Η ώρα ήταν δυο το πρωί. Κανονικά θα έπρεπε να κλείσει.
Ήταν όμως ξεκουραστος και τα παιδιά, εκεί γύρω στα είκοσι πέντε, πολύ ευγενικές και ζωντανές παρουσίες.
«Φυσικά», απάντησε. «Μια ώρα ακόμα».
Ζήτησαν από μια μπυρα. Τους έβαλε και μετά για τον εαυτό του έβαλε ένα σφηνακι Τζέημσον.
Βλεποντας τον, η κοπελα ζήτησε να βάλει και σε αυτούς από ένα σφηνακι ιρλανδεζικο ουισκυ.
Μπούσμιλς για εκείνη και Τούλαμορ για τον φίλο της.
«Έτσι πινουμε ολοι ιρλανδεζικα ουισκυ», αστειευτηκε η κοπελα.
Του έδωσε και μια πληροφορια την οποία δεν ήξερε:
«Οι προτεστάντες πινουν Μπουσμιλς και οι καθολικοι Τουλαμορ, ή το αναποδο» ειπε η κοπελα,
«δεν θυμαμαι τωρα καλα. Αυτοι που δεν είναι ουτε το ένα ουτε το άλλο, πινουν Τζέημσον».
Το αγορι παρεμενε ευγενικα σιωπηλο και καπως σκυθρωπο.
Ο μπαρμαν απομακρυνθηκε.
Μαλλον ήταν στα χωρισματα.
Η κοπελα, έτσι καταλαβε, ήταν αυτή που ειχε αποφασισει να χωρισουν.
Σε καποια στιγμή την ακουσε να του λεει:
«Πας καλα ρε Γιαννη; Με εχεις απατησει δυο φορες, και μου το εχεις πει εσυ ο ιδιος μονος σου, και μου βαζεις εμενα χερι που πηγα ένα σινεμα με τον φίλο μου τον Νικολα;».
«Α, Γιαννακη, εισαι μαρτυριαρης», σκεφτηκε χαμογελωντας ο μπαρμαν και έβαλε άλλο ένα σφηνακι παλιο ιρλανδεζικο ουισκυ το οποιο αρχισε να πινει σιγα-σιγα απολαμβάνοντάς το.

Μια Πανέμορφη Γυναίκα

Ανοιξε η πορτα, ενώ ετοιμαζοταν να κλείσει και τακτοποιουσε καποια ποτηρια.
Η ώρα ήταν τρεις και σαραντα το πρωί.
Γυρισε καπως ξαφνιασμενος.
«Ποιος να είναι τετοια ώρα», σκεφτηκε.
Δεν πιστευε αυτό που εβλεπε. Δεν ειχε ξαναδει τοσο ομορφη γυναικα.

«Μπορω να πιω ένα ποτο;», τον ρωτησε.

Ηταν αδυνατον να πει όχι.

«Ναι, μπορείς», απαντησε στον ενικο, παρασυρμενος από ένα συναίσθημα περιεργο. Ποτε δεν μιλουσε πρωτος στον ενικο.

Ζητησε να της φτιαξει ένα κοκτέιλ. Ό,τι θελει αυτός. Μα να είναι δυνατο.

Της εφτιαξε. Το ηπιε σχεδον μονορουφι. Ζητησε ένα ακομα.

Τον ρωτησε πως τον λενε. Της ειπε.

Του συστηθηκε κι αυτή. Αρχισαν να μιλανε.

Ζητησε ακομα ένα ποτο. Της εφτιαξε και εβαλε και για τον εαυτο του ένα ουισκυ με μπολικο παγο.

Συνεχισαν να μιλανε.

Η ωρα ειχε παει πεντε το πρωι.

Φορουσε ένα ομορφο φορεμα που διεγραφε το υπεροχο κορμι της.

Της ειπε, και συμφωνησε κι αυτή, ότι θα ηταν καλυτερα να κλειδωσει το μαγαζι.

Όταν αυτος κλειδωνε την πορτα, αυτή σηκωθηκε και εκλεισε τα κουρτινακια στα δυο παραθυρα.

Του ζητησε να χαμηλωσουν τα φωτα και να ανεβασει λιγο την ενταση στη μουσικη.

Το πικαπ, επαιζε μια πανεμορφη τζαζ μελωδια.

Μετα από λιγο, τα κορμια τους εσμιγαν με παθος πανω στη μπαρα.

«Ειπαμε να λέμε μονο αληθειες», του ειπε ο... αλλος του εαυτος.

«Ναι ενταξει», απαντησε ο μπαρμαν. «Τελικα όμως δεν είναι και πολύ δυσκολο να λες ψεματα» απαντησε, και γελωντας, εβαλε ένα σφηνακι παλιο ουισκυ και αρχισε να το πινει σιγα-σιγα απολαμβάνοντάς το.

Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...